

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/12/2013
Identifikačné číslo spisu:	6110217205
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6110217205.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ V.A., bývajúcej v Z. a 2/ W. M., bývajúceho v Z., obaja v konaní zastúpení JUDr. Zuzanou Bejdovou, advokátkou v Banskej Bystrici, Skuteckého 30, proti žalovanej R. M., bývajúcej v Z., korešpondenčná adresa B., zastúpená spoločnosťou ATTORNEYS GROUP, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Kláry Jarunkovej 2, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20 C 139/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. júla 2012 sp. zn. 13 Co 146/2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo 16. februára 2012, č.k. 20 C 139/2010-247 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo 4. mája 2012 č.k. 20 C 139/2010-335, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. júla 2012 sp. zn. 13 Co 146/2012 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo 16. februára 2012, č. k. 20 C 139/2010-247 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo 4. mája 2012 č. k. 20 C 139/2010-335 a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo 16. februára 2012, č. k. 20 C 139/2010-247 žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ istinu vo výške 131 384,70 € s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % z priznanej sumy od 20. augusta 2010 až do zaplatenia a trovy právneho zastúpenia vo výške 3 822,28 € na účet právnej zástupkyne žalobcov vedený v G. pobočka Z., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalovanú ďalej zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica súdny poplatok vo výške 7 883 €, v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vo veci nariadil pojednávania na deň 9. augusta 2011, 20. októbra 2011, 25. novembra 2011, 17. januára 2012 a 16. februára 2012. Žalovaná sa ani jedného pojednávania nezúčastnila. Súd musel doručovať žalovanej zásielky i prostredníctvom OO PZ Banská Bystrica. Na pojednávanie na deň 20. októbra 2011 sa ospravedlnila z dôvodu práceneschopnosti a požiadala o odročenie pojednávania. Súd zistil z potvrdenia o dočasnej PN diagnózu I.1033 s tým, že mala žalovaná povolené vychádzky od 10.00 h do 12.00 h a od 12.00 h do 16.00 h. Na pojednávanie na deň 24. novembra 2011 sa žalovaná opäť ospravedlnila

z dôvodu trvania PN. Následne sa ospravedlnila i na pojednávanie dňa 17. januára 2012 pre trvanie práceneschopnosti. Z potvrdenia o PN súd zistil, že mala povolené vychádzky neobmedzene. Žalovaná sa opätovne ospravedlnila i na pojednávanie na deň 16. februára 2012 a požiadala o odročenie, žiadne iné dôvody neuviedla. Súd pojednávanie neodročil a rozhodoval v zmysle § 101 ods. 1, 2 O.s.p. v konaní, keďže mal za to, že žalovaná, ktorá bola riadne predvolaná sa pojednávania nezúčastnila a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie a v zmysle ustanovenia § 119 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. nepredložila vyjadrenie ošetrojúceho lekára, z ktorého by bolo zrejmé, že nie je schopná zúčastniť sa pojednávania, tak ako z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva. Súd poukázal i na to, že sa žalovaná opakovane pojednávaniu nezúčastňovala bez toho, aby predložila iné relevantné dôkazy o tom, že jej zdravotný stav neumožňuje, aby bola na pojednávaní vypočutá. Súd návrhu žalobcov vyhovel a rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť istinu tak ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia, a to titulom bezdôvodného obohatenia na jej strane. Súd prvého stupňa mal za preukázané tvrdené skutočnosti na strane žalobcov, ktorí tak ako vyplynulo z predložených zmlúv čerpali hypotekárny úver na zabezpečenie hrubej stavby rekreačného domu, kde mali byť podielovými spoluvlastníkmi spolu so žalovanou každý v jednej tretine. Zároveň predložili i dôkazy na preukázanie nákladov preinvestovaných na výstavbu nehnuteľnosti, ktoré vyplynulo z odborného vypracovania nákladov na prevedené práce žalobcom 2/ na pozemkoch vo vlastníctve žalovanej, ktoré zároveň žalovanej bolo doručené, k čomu sa žiadnym spôsobom nevyjadrila, ako aj potvrdenia o splácaní úveru. Z uvedených zmlúv mal okresný súd za nepochybne zistené, že na pozemky a rozostavanú stavbu žalovanej bolo zriadené záložné právo k hypotekárnemu úveru, ktorý čerpali žalobcovia a taktiež žalovaná žiadnym spôsobom nespochybnila, že by sa nepodieľali na výstavbe uvedeného domu ani dohodu prezentovanú žalobcami. Z čestného vyhlásenia V. M., bytom B. mal súd prvého stupňa za zistené, že je majiteľom účtu č. XXXXXXXXXX v Slovenskej sporiteľni, na ktorý mu v auguste 2008 prevodom z účtu v G. od žalobkyne 1/ boli vrátené prostriedky 3 319,39 €, ktoré požičal v júli 2008 sestre R. M., t. j. žalovanej na zaplatenie betónu, ktorý využili na betónovanie základov do rozostavanej stavby v území N.. Z predložených dokladov mal za nepochybné, že žalobcovia preinvestovali vlastné finančné prostriedky do nehnuteľnosti vedenej ako rekreačná chata, ktorá je toho času vo výlučnom vlastníctve žalovanej, ktorá nerešpektovala dohodu a nepreviedla na žalobcov spoluvlastnícke podiely v zmysle dohody. Ďalej okresný súd uviedol, že žalovaná do konania nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie, že uvedené finančné prostriedky neboli preinvestované do nehnuteľností, ktorých je výlučnou vlastníčkou ani nepreukázala ako uvedenú stavbu financovala a realizovala. Súd potom návrhu v plnom rozsahu vyhovel. Súd zároveň rozhodol o priznaní úroku z omeškania, ktorého sa žalobcovia domáhali, tak ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia, keďže žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala, istinu nezaplatila podľa § 517 ods. 2 OZ a nariadenia vlády č. 87/9 Z.z. v platnom znení. Súd žalobcom priznal trovy, ktoré im vznikli právnym zastúpením spolu vo výške 3 822,28 €. Súd prvého stupňa podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/92 Z.z. o súdnych poplatkoch uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok na účet Okresného súdu Banská Bystrica. Súdny poplatok predstavuje podľa Sadzobníka súdnych poplatkov položky I písm. a/ 6 % z ceny, čo je suma 218,97 €. Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. júla 2012 p. zn. 13 Co 146/2012 rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom trovy odvolacieho konania v sume 693,12 € v lehote troch dní na účet právnej zástupkyne žalobcov. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že návrh žalobcov bol žalovanej doručený. Tejto boli doručované aj opisy zápisníc z pojednávania a tak o priebehu konania bola informovaná. Žalovaná ospravedlňovala neúčasť na pojednávaniach svojou práceneschopnosťou a predkladala o tom lekárske potvrdenia. Súd vychádzajúc z lekárskeho potvrdení vytyčoval termíny pojednávania na čas, keď žalovaná mala podľa lekárskeho potvrdenia povolené vychádzky a teda pojednávania sa zúčastniť mohla. Neskôr mala žalovaná povolené celodenné vychádzky, no napriek tomu sa na pojednávaniach nezúčastňovala. Z potvrdení, ktoré predložila súdu od ošetrojúceho lekára podľa názoru odvolacieho súdu nevyplynulo, že jej zdravotný stav neumožňuje účasť na pojednávaní. Uviedol, že žalovaná v odvolaní napriek poučeniu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. súdom prvého stupňa, uviedla skutočnosti a dôkazy, ktoré pred súdom prvého stupňa neboli označené. Tvrdenia žalobcov označila za nepravdivé. Finančné prostriedky uhradené na jej úvery v celkovej hodnote 17 724,31 € mali byť uhradením časti kúpnej ceny za jej byt v kat. úz. Radvaň a žalobcovia uhradili túto sumu titulom úhrady kúpnej ceny z kúpnej ceny z 13. augusta 2008. S týmto tvrdením sa však okresný súd v odôvodnení rozsudku riadne vysporiadal. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal aj ďalšími tvrdeniami

investíciami zo strany žalobcov a ich výšku považoval za preukázanú. O trovách rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa v znení jeho opravného uznesenia podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Generálny prokurátor Slovenskej republiky v odôvodnení svojho mimoriadneho dovolania uviedol, že žalobcovia na pojednávaní 16. februára 2012 (na ktorom žalovaná nebola prítomná) navrhli, aby súd pripustil rozšírenie návrhu o sumu 15 205,98 € s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % od 20. augusta 2010 až do zaplatenia. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa uznesením rozhodol, že pripúšťa rozšírenie návrhu tak, ako to navrhli žalobcovia a následne vo veci meritórne rozsudkom rozhodol. Ďalej poznamenal, že žalovanej neprítomnej na predmetnom pojednávaní doručil súd prvého stupňa iba písomné vyhotovenie rozsudku zo 16. februára 2012. Takýto postup súdu vo vzťahu k zmene návrhu bol podľa názoru generálneho prokurátora postupom priečiacim sa zákonu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv žalovanej, predovšetkým jej práva vyjadriť sa k zmene návrhu na začatie konania. Žalovanej sa tak postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, čím v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.). K vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. malo dôjsť aj postupom odvolacieho súdu, ktorý na túto vadu v postupe súdu prvého stupňa pri svojom rozhodovaní neprihliadol.

Žalovaná sa s názorom generálneho prokurátora SR stotožnila a žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutia súdov nižšieho stupňa.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu žiadali, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora odmietol a žalobcom priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania ako aj zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. namietané, tieto neboli ani zistené.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či konanie nebolo postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Generálny prokurátor namietal v mimoriadnom dovolaní, že súd prvého stupňa svojím postupom znemožnil žalovanej vyjadriť sa k zmene návrhu na začatie konania. K tejto vade došlo podľa jeho názoru aj postupom odvolacieho súdu, ktorý túto vadu pri svojom rozhodovaní prehliadol.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní

postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že prvostupňový súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nepostupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanej znemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov a odvolací súd na túto vadu neprihliadol pri svojom rozhodovaní, čím takisto odvolacie konanie touto vadou zaťažil.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústavy) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 95 ods. 1 O.s.p., navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie občianskeho súdneho konania vyplýva, že návrh môže meniť výlučne navrhovateľ, ktorý podal návrh na začatie konania, príp. urobil v prebiehajúcom konaní určitý návrh spojený s požiadavkou, aby o ňom súd rozhodol, alebo žalobca, ktorý podal žalobu. Žalovaný môže zmeniť len vzájomnú žalobu, lebo v konaní o nej má právne postavenie žalobcu.

K zmene návrhu môže dôjsť kedykoľvek za konania, dokiaľ nebolo vyhlásené (vydané) rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

Pretože zmena návrhu nemôže byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, stanoví sa, že k tomuto procesnému úkonu je potrebný súhlas súdu a že súd môže pripustiť zmenu návrhu len vtedy, ak sú splnené stanovené predpoklady. Ustanovenie § 95 O.s.p. sa použije v sporovom konaní a ak konanie bolo začaté na návrh alebo ak bol v jeho priebehu urobený určitý návrh, tiež v nesporovom konaní.

Súd je povinný doručiť zmenený návrh (žalobu alebo návrh na začatie konania) ostatným účastníkom do vlastných rúk spravidla ešte pred rozhodnutím o tom, či zmenu pripustí; doručenie zmeneného návrhu nie je treba, ak ku zmene návrhu došlo na pojednávaní a účastník, ktorému by mala byť zmena návrhu doručená, bol na tomto pojednávaní prítomný. V prípade, že návrh bol zmenený na pojednávaní ústne do zápisnice, splní súd povinnosť doručiť zmenený návrh účastníkovi, ktorý na pojednávaní nebol prítomný spravidla tým, že mu zašle opis zápisnice o pojednávaní alebo prepis zvukového záznamu z pojednávania (jeho časť).

O zmene návrhu rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a to ani v prípade, ak ho vydal súd prvého stupňa (§ 202 ods. 3 písm. f); ak bolo uznesenie vyhlásené na pojednávaní, doručuje sa jeho písomné vyhotovenie len tým účastníkom, ktorí neboli prítomní pri jeho vyhlásení.

Uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o zmene návrhu, je súd viazaný (por. § 170 O.s.p.).

Dokiaľ súd nerozhodne o uplatnenej zmene návrhu, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnom návrhu.

V danom prípade však súd prvého stupňa v zmysle hore uvedeného nepostupoval a odvolací súd nesprávny postup v konaní pred svojím rozhodnutím neodstránil, čím svoje konanie zaťažil vadou, ktorá nachádza svoje vyjadrenie v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Na pojednávaní konanom 16. februára 2012 (na ktorom ako bolo uvedené vyššie žalovaná nebola prítomná) právna zástupkyňa žalobcov navrhla zmenu návrhu žalobcov z 13. augusta 2010, ktorou žiadala súd aby pripustil rozšírenie návrhu o sumu 15 205,98 € s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % od 20. augusta 2010 až do zaplatenia. Na predmetnom pojednávaní súd prvého stupňa po tom, čo konštatoval prítomnosť žalobcov a ich právnej zástupkyne a neprítomnosť žalovanej, po vypočutí

žalobkyne 1/ a právnej zástupkyne žalobcov vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil rozšírenie návrhu. Po poučení účastníkov v zmysle § 118 ods. 4 a § 120 ods. 4 O.s.p. sa oboznámil s dôkazmi, vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci vyhlásil rozsudok vo veci samej. Z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie o pripustení zmeny návrhu písomne vypracované nebolo a žalovanej neprítomnej na pojednávaní doteraz nebolo doručené. Týmto postupom okresný súd odňal žalovanej možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd vo veci vyhlásil rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Nezaoberal sa pritom skutočnosťou, že uznesenie o pripustení zmeny návrhu nebolo vypracované a doručené žalovanej neprítomnej na pojednávaní, na ktorom súd zároveň i vyhlásil rozsudok vo veci samej a to napriek tomu, že takýmto postupom súdu prvého stupňa bola žalovanej v konaní odňatá možnosť pred ním konať, najmä sa vyjadriť k návrhu na zmenu žaloby ako aj k rozhodnutiu súdu o zmene návrhu.

Z hore uvedeného je nepochybné, že žalovanej bola ako účastníčke konania postupom oboch súdov odňatá možnosť konať pred nimi a to tým, že jej nebolo doručené uznesenie o pripustení zmeny návrhu (ani samotný návrh na zmenu žaloby). Takýmto postupom oba súdy zavinili, že sa žalovaná nemohla k celej veci osobne vyjadriť a uviesť dôkazy na podporu jej tvrdení.

Konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Medzi základné práva účastníka konania patrí aj právo účastníka, aby sa jeho právna vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Právna úprava doručovania v občianskom súdnom konaní plní veľmi významnú funkciu. Súd totiž môže konať a rozhodovať len vtedy, ak má riadne preukázané, že účastníci dostali všetky písomnosti, prijatie a znalosť ktorých je predpokladom ďalšieho postupu v konaní, použitia opravného prostriedku, prostriedkov procesnej obrany a ochrany a ďalších úkonov, ktoré je prípustné urobiť len v zákonom alebo súdom ustanovenej lehote. Doručovanie ovplyvňuje skúmanie procesných podmienok základného konania, odvolacieho konania, ako aj konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právna úprava doručovania preto plne rešpektuje záujmy účastníkov konania a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávneho úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne, podľa predpisov upravujúcich tento úkon alebo nebola doručovaná vôbec, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky.

Vadu konania súdu prvého stupňa spočívajúcu v odňatí možnosti žalovanej konať pred súdom odvolací súd neodstránil. Naopak, sám zaťažil touto vadou svoje konanie, keď na vady konania pred súdom prvého stupňa neprihliadol.

Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica súdny poplatok vo výške 7 883 €, v lehote 15 dní nekorešponduje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, kde tento uviedol, že súdny poplatok predstavuje podľa Sadzobníka súdnych poplatkov položky 1 písm. a/ 6 % z ceny, čo je suma 218,97 €. Uvedený rozpor výroku a odôvodnenia zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku v tejto časti. Tento nesúlad rovnako nebol korigovaný odvolacím súdom.

Generálny prokurátor teda dôvodne vytýka, že konanie a z neho pochádzajúce rozhodnutia prvostupňového i odvolacieho súdu majú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Rozhodnutie vydané v konaní s takouto vadou nemožno považovať za správne a preto ho treba vždy zrušiť. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudky súdov nižšieho stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.